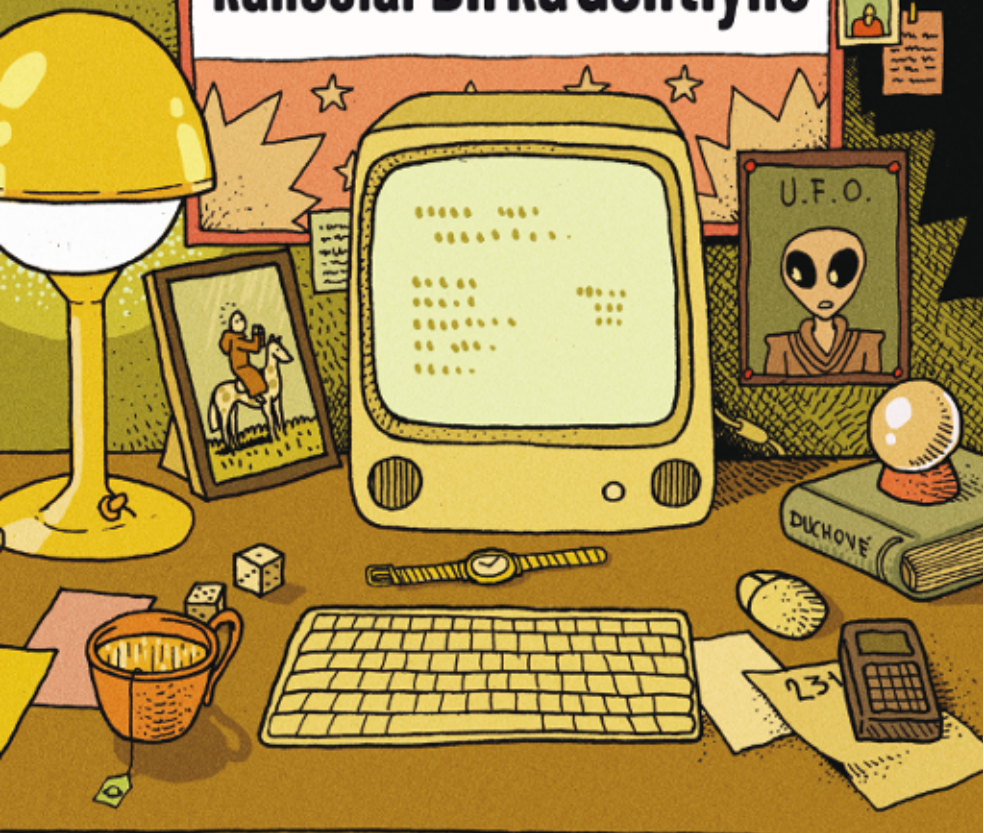

Douglas Adams

Holistická detektivní kancelář Dirka Gentlyho

argo

Holistická detektivní kancelář

Dirka Gentlyho

DOUGLAS ADAMS

**Holistická
detektivní
kancelář
Dirka Gentlyho**

ARGO

Přeložila Jana Koubová

Czech edition © Argo, 2016

Copyright © Serious Production Ltd 1987

Translation © Jana Koubová 1997, 2016

Cover art © Nikkarin, 2016

All rights reserved.

ISBN 978-80-257-1862-9 (váz.)

ISBN 978-80-257-1944-2 (e-kniha)

POZNÁMKA AUTORA

Pokud je popis koleje svatého Cedda v této knížce vůbec dostatečně barvitý, vděčí za to trošku mým vzpomínkám na St John's College v Cambridgi, i když jsem si bez ladu a skladu popůjčoval ledacos i z jiných kolejí. Sir Isaac Newton ve skutečnosti studoval na Trinity College a Samuel Taylor Coleridge na Jesus College.

Kolej svatého Cedda je tedy úplně smyšlená montáž a případná podobnost mezi institucemi a postavami v této knize a skutečnými institucemi či lidmi, žijícími, mrtvými, nebo duchy bloudícími po nocích v mukách, je čisté náhodná.

Knihu jsem napsal na počítači Apple Macintosh Plus a vytiskl na tiskárně LaserWriter Plus. Použil jsem textový editor MacAuthor.

Hotový dokument pak vytiskli na adrese The Graphics Factory, London SW3. Použili Linotron 100, aby docílili konečného vysokého rozlišení textu. Za pomoc v této fázi děkuji M. Gloverovi z Icon Technology.

Za úsilí vynaložené na to, aby tato kniha spatřila světlo světa, chci na závěr vyjádřit zvláštní poděkování Sue Freestoneové.

DOUGLAS ADAMS

Londýn, 1987

Kapitola 1

Tentokrát žádní svědci nebudou.

Tentokrát nebylo nic než pustá země, burácení hromu a nekonečné drobné mrholení, které se přesunulo od severovýchodu a které, jak se zdá, doprovází tolik nejzávažnějších světových událostí.

Včerejší a předvčerejší bouřky a záplavy uplynulého týdne už polevily. Obloha byla sice pořád nalitá deštěm, ale v podstatě z ní v houstnoucím večerním šeru jednotvárně padalo jenom něco drobně pichlavého. Ztemnělou nížinou se přehnal vítr, propletl se mezi nevysokými kopečky a prosvištěl mělkým údolím, kde se z bahna jako ve zlém snu tyčila nějaká konstrukce, něco jako věž, nakloněná, nikde nic, jen ona.

Byl to jakýsi zčernalý pahýl ve tvaru věže. Vypadal, jako by se z některé zvlášť jedovaté propasti pekelné na povrch vy-lilo magma, a nakláněl se v podivném úhlu, jako by ho tížilo něco nesrovnatelně strašnějšího než vlastní váha. Zdálo se, že je opuštěný, celé věky opuštěný.

Jediné, co se hýbalo, byla řeka bahna, která se líně sunula na dně údolí kolem věže. Asi o míli dál padala řeka do rokle a mizela pod zemí.

Ale jak večer ztemněl docela, ukázalo se, že věž není tak úplně bez života. Hluboko v útrobách se slabounce mihotalo jediné červené světlo.

Bylo je taktak vidět – až na to ovšem, že nebylo nikoho, kdo by je mohl uvidět, žádní svědci, tentokrát ne, ale světlo to přesto bylo. Každou chvíli trochu zesílilo a rozjasnilo se a pak zase pomalu sláblo, skoro do ztracena. Zároveň vítr přinesl tichý naříkavý zvuk, který přerostl v hlasité kvílení, a to pak také beznadějně zaniklo.

Uplynul nějaký čas a objevilo se další světlo, menší, pohyblivé. Vynořilo se u země, trhaně se sunulo jedním směrem po obvodu věže a cestou dokola se tu a tam zastavilo. Potom světlo i sotva rozeznatelná přízračná postava, která je nesla, zmizely znovu vevnitř.

Uplynula hodina a tou dobou už byla tma jako v pytli. Svět se zdál pustý, noc prázdná.

A pak se ta záře objevila znovu u vrcholu věže. Tentokrát narůstala smysluplněji. Rychle dosáhla stejného stupně jasu jako předtím a pak se dál a dál rozjasňovala. Naříkavý zvuk, který ji doprovázel, nabýval na intenzitě a pronikavosti, až nakonec přešel v kvílivý vrískot. Vrískot vrískal dál a dál, až přešel v oslepující hluk a světlo v ohlušující červeň.

A pak rázem obojí přestalo.

Jednu milisekundu byla tichá tma.

Z bahna pod věží se vylouplo a rozvlnilo nové světlo, úžasné, bledé. Obloha se sevřela, vzedmula se hora bahna, země a obloha na sebe řvaly, nastalo příšerné růžovo, náhlá zeleň, úporné oranžovo, které obarvilo mraky, a pak světlo kleslo pod hladinu a noc byla konečně neproniknutelně, odporně tmavá. Nic už nebylo slyšet, jen tiché zurčení vody.

Ráno však vyšlo nebývale rozzářené slunce do dne, který byl, nebo se aspoň zdálo, že byl, nebo lépe řečeno by se byl zdál, že je, kdyby býval byl někdo, komu by se vůbec něco bylo mohlo zdát, teplejší, jasnější a světlejší – po všech stránkách

veselejší, než kterýkoli doposud. Poničeným údolím protékala průzračná řeka.

A čas začal vážně plynout.

Kapitola 2

Vysoko na skalním výběžku seděl na zruděném koni Elektromnich. Zpod kápě režné kutny upřeně, bez mrkání hleděl do dalšího údolí. To údolí pro něj představovalo problém.

Bylo vedro, obloha jako vymetená, přes lehký mlžný závoj pražilo slunce na šedé skály a vysušené trsy trávy. Nic se nehýbalo, ani Mnich. Trošku se hýbala koňská oháňka, sem tam sebou mrskla, aby trochu rozhýbala vzduch, ale to bylo všechno. Jinak se nepohnulo nic. Elektromnich byl přístroj pro domácnost, podobně jako myčka na nádobí nebo video. Myčky za vás umývají otravné nádobí, takže se nemusíte umýváním obtěžovat vy; videa za vás sledují otravné pořady, takže se nemusíte sledováním obtěžovat vy; Elektromniši za vás věří věcem, takže se nemusíte obtěžovat něčím, co se stává čím dál větším problémem, totiž – věřit všemu, co vám svět k věření předkládá.

U tohoto Elektromnicha se ale bohužel projevila porucha, takže začal věřit všemu možnému, víceméně nahodile. Začínal dokonce věřit i takovým věcem, kterým by těžko uvěřili v Salt Lake City. Nikdy samozřejmě o Salt Lake City neslyšel. Nikdy se také nesetkal s číslem pět miliard, což byl zhruba počet mil mezi tímto údolím a Velkým solným jezerem ve státě Utah. Jeho problém s údolím byl následující: Mnich právě věřil tomu, že to údolí a všechno v něm a kolem

něho, včetně Mnicha samotného a jeho koně, je v jednotném odstínu bleděružové. To vedlo k jistým obtížím při odlišování jedné věci od druhé, a tudíž znemožnilo, či přinejmenším ztížilo rozhodování a znamenalo nebezpečí cokoli udělat nebo někam jít. Proto ta Mnichova nehybnost, proto ta znuděnost jeho koně, který se musel postupem doby smiřovat se spoustou nesmyslů, ale ve skrytu duše byl přesvědčen, že tento je z nejnesmyslnějších.

Jak dlouho Mnich těm věcem věřil?

Co se Mnicha týká, tak věčně. Víra, která hory přenáší, nebo aspoň přes všechny dostupné důkazy věří, že jsou růžové, byla pevná a nezločná jako skála, kterou ohrožují všechny možné přírodní živly, a ona odolává. V praxi však – a kůň o tom věděl své – takových čtyřiaadvacet hodin a konec.

A co ten kůň, co ten byl zač? Kůň, který má vlastní názory a staví se k věcem skepticky? Neobvyklé chování u koně, že? Asi neobvyklý kůň, ne? Ne. Přestože to byl pohledný a urostlý zástupce svého druhu, byl to přece jenom úplně obyčejný kůň, jaký se v důsledku konvergentního vývoje vyskytoval na mnoha místech, kde existoval život. Koně vždycky chápali mnohem víc, než přiznali. Když na vás každý den od rána do večera sedí nějaký tvor, je těžké si o něm neutvořit názor.

Naproti tomu je klidně možné každý den od rána do večera na nějakém tvorovi sedět a přitom o něho ani myšlenkou nezavadit.

Když se vyráběly první modely těchto Mnichů, považovalo se za důležité, aby bylo na první pohled vidět, že jsou to předměty vytvořené uměle. Mniši nesměli ani vzdáleně připomínat skutečné lidi. Asi by se vám nelíbilo, kdyby se vám videorekordér povaloval celý den na pohovce a hleděl na televizi. Asi by se vám nelíbilo, kdyby se rýpal v nose, popíjel pivo a posílal si pro pizzu.

A tak byli Mniši zkonstruováni s ohledem na originalitu designu a schopnost jízdy na koni. Ta byla důležitá. Lidé, a potažmo i další předměty, vypadaly na koni opravdověji. Výrobci věřili, že dvě nohy jsou vhodnější i levnější než přirozenější prvočísla sedmnáct, devatenáct nebo dvacet tři; kůži dostali Mniši narůžovělou místo fialové, jemnou a hladkou místo zoubkovanou. Počet úst a nosů byl snížen na číslo jedna, ale zato dostali navíc jedno oko, což dohromady dávalo neuvěřitelné dvě. Divný tvor na pohled, to je fakt. Ale opravdu vynikající v tom, jak dokázal věřit i těm nejabsurdnějším věcem. Poprvé se Mních porouchal, když měl jednoho dne uvěřit mnoha věcem najednou. Byl omylem střídavě zapojený na videorekordér, který sledoval simultánně jedenáct kanálů, a v důsledku toho se spálilo kontaktné pole nelogických obvodů. Videorekordér musel kanály samozřejmě jen sledovat. Nemusel jim pochopitelně zároveň věřit. Proto jsou návody na použití tak důležité.

Takže po hektickém týdnu, kdy věřil, že válka je mír, dobré že je špatné, měsíc že je z plísňového sýra a že Bůh potřebuje moře peněz, které se mu mají posílat na jisté číslo schránky, začal Mních věřit, že třicet pět procent všech stolů jsou hermafroditi, a pak vypověděl službu nadobro. Prodavač z mnichkupectví říkal, že je potřeba vyměnit celý motherboard, ale pak upozornil, že nové, vylepšené modely Mních Plus jsou dvakrát výkonnější, mají novou negativní schopnost multitaskingu, která jim umožňuje udržet v paměti až šestnáct naprosto rozdílných a vzájemně si odporujících myšlenek, aniž by vznikly nějaké znepokojující systémové chyby, jsou dvakrát rychlejší a přinejmenším třikrát výřečnější, a nový pořídíte za nižší cenu, než by stála výměna motherboardu u starého modelu.

Konec. Hotovo.

Vadného Mnicha vyhnali do pouště, kde si mohl věřit, čemu se mu zachtělo, i třeba tomu, že s ním naložili tvrdě. Koně si mohl nechat, protože ti byli levní.

Několik dní a nocí (střídavě věřil, že byly tři, že jich bylo čtyřicet tři a pět set a devadesát osm tisíc, sedm set tři) se potuloval pouští a vkládal svou elektrickou důvěru do skal, ptáků, mraků a jakéhosi neexistujícího obřího chřestu, až nakonec skončil tady, na této vysoké skále, s výhledem do údolí, které, navzdory nezměrné opravdovosti Mnichovy víry, nebylo růžové. Ani náhodou.

Čas plynul.

Kapitola 3

Čas plynul.

Zuzana čekala.

Čím víc Zuzana čekala, tím víc zvonek nezvonil a nezvonil. A telefon taky ne. Podívala se na hodinky. Měla pocit, že právě nadešel čas, kdy už může být naštvaná právem. Samozřejmě že už naštvaná byla, ale to bylo, řekněme, v jejím čase. Teď už se ale nadobro přehoupli do jeho času, a i když vzala v úvahu hustý provoz na silnicích, nešťastné náhody a jeho obvyklou vágnost a liknavost, uběhla už dobrá půlhodina od doby, kdy měla být nachystaná, protože, jak tvrdil, je to nejzazší možný čas, kdy si mohou dovolit vyjet.

Snažila se být nervózní a bát se, že se mu stalo něco strašného, ale tomu prostě nevěřila. Jemu se totiž nikdy nic strašného nestalo, ačkoli si začínala myslet, že je nejvyšší čas, aby ho už něco skříplo. Jestli se mu v dohledné době nic strašného nestane, možná něco provede sama, V tu chvíli dostala nápad.

Naštvaně se sesunula do křesla a hleděla na zprávy v televizi. Zprávy ji naštvaly. Blikla jiný kanál a chvílku se dívala na cosi jiného. Nevěděla, co to je, ale taky ji to štvalo.

Možná by měla zatelefonovat. Ani za nic nepůjde k telefonu. Co kdyby jí volal v tutéž dobu jako ona jemu, a nemohl se dovolat?

Odmítla si přiznat, že ji něco takového vůbec napadlo.

Čert ho vem! Kde je? Stejně na tom houby záleží, kde je. Jí je to fuk v každém případě.

Tříkrát po sobě udělat to samé! Tříkrát po sobě by mohlo stačit! Zase začala vztekle přepínat kanály. Jeden program byl o počítačích a zajímavých novinkách v oblasti využití počítačů v hudbě.

Tím končí. Tím fakticky končí. Věděla, že si to, že tím vážně končí, řekla už před pár vteřinami, ale teď už končí definitivně, nadobro a tečka. Vyskočila z křesla, přešla k telefonu, popadla adresář, proletěla jej a vytočila číslo.

„Haló? Michael? Ano, tady Zuzana. Zuzana Wayová. Chtěl jsi, abych ti večer zavolala, jestli budu mít čas. Řekla jsem ti, že to si raději hodím mašli, pamatuješ? No a najednou jsem zjistila, že mám čas, fůru volného času. A nikde žádná pořádná mašle. Radím ti, abys sebou hodil, dokud máš šanci. Za půl hodiny jsem v klubu Tangiers.“

Obula se, hodila na sebe kabát a zarazila se, když si uvědomila, že je čtvrtek a že by měla dát do záznamníku novou superdlouhou kazetu. Dvě minuty nato vycházela ze dveří. Když pak konečně telefon zazvonil, záznamník sladce oznámil, že Zuzana Wayová nemůže právě k telefonu, ale pokud chce volající nechat vzkaz, ozve se mu, jakmile to bude možné.

Třeba.